

ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — ოცდაერთი რიცხვი

მეორე ვაი — ნაწილი მერვე — ეზეკიელი ნომერი ორი

Jeff Pippenger

2026-08-05

ეზეკიელი წარმოადგენს მათ, ვისთვისაც იუდას ტომის ლომმა სწავლების საქმე აღასრულა, და მისი ძირითადი სწავლება არის: „წესთა წესზე.“

რომელსაც მან უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაღლილს განუსვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ხოლო უფლის სიტყვა მათთვის იყო მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; წესი წესზე, წესი წესზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი; რათა წასულიყვნენ, უკან დაცემულიყვნენ, შეიმუსრონ, გაებან და შეპყრობილ იქნენ. ესაია 28:12, 13.

ამჟამად იუდას ტომის ლომი ხსნის ეზეკიელის წიგნს. გვამცნობენ, რომ ეზეკიელი მღვდელია ოცდამეათე წელს, იქნება ეს „ოცდაათი“ მის, როგორც მღვდლის, სიმბოლურ ასაკს აღნიშნავდეს, თუ წინასწარმეტყველურ ხაზში ოცდამეათე წელს, რომელიც იოშias დიდი პასექიდან დაიწყო. უკანასკნელი დღეების საბოლოო მღვდლობა არის ას ორმოცდაოთხი ათასი, ხოლო ძველი სიტყვასიტყვითი ისტორიები უკანასკნელ დღეებში სიმბოლურ ისტორიას განასახიერებს.

მაგრამ თქვენ იწოდებით უფლის მღვდლებად; ადამიანები გიწოდებენ ჩვენი ღმერთის მსახურებად; თქვენ შეჭამთ წარმართთა სიმდიდრეს და მათი დიდებით იქადით. ესაია 61:6.

ეზეკიელი არის ღვთის ხალხის სიმბოლო უკანასკნელ დღეებში — იმ წმინდა ისტორიისა, რომელსაც ყოველი წინასწარმეტყველური მოწმობა მიუთითებს. ეს წმინდა ისტორია არის მესამე ანგელოზის მოძრაობა, რომელიც განსაკუთრებით წინასახებულ იქნა პირველი ანგელოზის მოძრაობით 1840 წელს. პირველი ანგელოზის მოძრაობა იყო სამი ანგელოზიდან ალფა ანგელოზი, ხოლო მესამე არის ომეგა ანგელოზი. ამიტომ, ეზეკიელი შეესაბამება პეტრეს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. სიმბოლური ისტორია, რომელშიც როგორც პეტრე, ისე ეზეკიელი არიან განთავსებულნი, წარმოადგენილია როგორც პანიუმის ისტორია.

პატარა წიგნი

ეზეკიელი იღებს პატარა წიგნს, როგორც იოანემ გამოცხადების მეათე თავში.

მაგრამ შენ, კაცის ძეო, ისმინე, რასაც გეტყვი: ნუ იქნები ურჩი, როგორც ის ურჩი სახლი; გააღე პირი და შეჭამე, რასაც მე გაძლევ. და როცა შევხედე, აჰა, ხელი გამოიწოდა ჩემსკენ; და, აჰა, მასში წიგნის გრაგნილი იყო; და გაშალა იგი ჩემს წინაშე; და იგი შიგნიდანაც და გარედანაც დაწერილი იყო; და მასში ეწერა გოდება,

მოთქმა და ვაება. და კიდევ მითხრა მან: კაცის ძეო, ჭამე, რასაც იპოვი; შეჭამე ეს გრაგნილი და წადი, ელაპარაკე ისრაელის სახლს. მაშინ გავაღე პირი, და მან შემაჭამა ის გრაგნილი. და მითხრა მან: კაცის ძეო, აჭამე შენს მუცელს და აუვსე შენს შიგნეულს ამ გრაგნილით, რომელსაც მე გაძლევ. მაშინ შევჭამე იგი; და იგი ჩემს პირში იყო, როგორც თაფლი სიტკბოებით. ეზეკიელი 2:8–10, 3:1–3.

გამოცხადების წიგნის მეათე თავში იოანე ჭამს მცირე წიგნს, და მთელი ეს თავი წარმოადგენს ღვთის ძალის გამოვლინებას 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე.

„ანგელოზი, რომელიც ერთიანდება მესამე ანგელოზის უწყების ქადაგებაში, თავისი დიდებით უნდა გაანათოს მთელი დედამიწა. აქ წინასწარმეტყველებულია მსოფლიო მასშტაბის და უჩვეულო ძალის საქმე. 1840–44 წლების ადვენტური მოძრაობა ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება იყო; პირველი ანგელოზის უწყება მიიტანეს მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე, და ზოგიერთ ქვეყანაში შეინიშნებოდა უდიდესი რელიგიური ინტერესი, რომლის მსგავსი არც ერთ ქვეყანაში არ უხილავთ მეთექვსმეტე საუკუნის რეფორმაციის შემდეგ; მაგრამ ყოველივე ამას გადააჭარბებს ძლიერი მოძრაობა მესამე ანგელოზის უკანასკნელი გაფრთხილების ქვეშ.“ The Great Controversy, 611.

ეზეკიელი შეთავსებულია იოანესთან გამოცხადების მეათე თავში, ამიტომ პეტრე, იოანე და ეზეკიელი ერთად დგანან თავიანთთვის განკუთვნილ ადგილას ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამის განმავლობაში.

1840-დან 1844 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს ოთხწლიან მონაკვეთს, რომელიც დაიწყო იმ დროის წინასწარმეტყველების დაწყებისას, რომელიც 1299 წლის 27 ივლისს ასორმოცდაათწლიანი პერიოდით დაიწყო. ის „ხუთი თვე“ დასრულდა და შეუერთდა სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის დროის წინასწარმეტყველებას, რომელიც დასრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც ღვთის ძალის დიდებული გამოცხადება ვლინდებოდა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. შემდეგ წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება შეწყდა.

და დაიფიცა მის მიერ, რომელიც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და რაც მასშია, მიწა და რაც მასშია, ზღვა და რაც მასშია, რომ აღარ იქნება ჟამი. გამოცხადება 10:6.

წინასწარმეტყველური დრო, როგორც წინასწარმეტყველების მართებული გამოყენება, დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ეზეკიელი, პეტრე და იოანე თითოეული წარმოადგენენ ღვთის გონიერ ქალწულებს პირველი და მეორე ანგელოზების მოძრაობაში, აგრეთვე მესამე ანგელოზის მოძრაობაშიც.

ხილვები

ეზეკიელის პირველი „თერთმეტი“ თავი წარმოადგენს „ხილვათა“ წყებას, როგორც ეს მოცემულია პირველი თავის პირველ მუხლში.

და იქმნა ოცდამეათე წელს, მეოთხე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ვიყავი ტყვეთა შორის ქებარის მდინარესთან, გაიხსნა ცანი და ვიხილე ღვთის ხილვები. ეზეკიელი 1:1.

პირველი თერთმეტი თავის „ხილვები“ პირველად პირველ თავში, ქებარის მდინარესთან, იქნა მოცემული; შემდეგ იგი გაფართოვდა მესამე თავის „ველზე“ მიცემულ ხილვაში, და კვლავ — მერვე თავის იერუსალიმის ხილვაში. ქებარის მდინარის, ველისა და იერუსალიმის ეს სამი ადგილმდებარეობა წარმოადგენს სამ ხილვას, რომლებიც ერთად შეადგენენ ერთ ხილვას, რაც არის პირველი მუხლისა და პირველი „თერთმეტი“ თავის „ხილვები“.

იუბილე

ოცდამეათე წლის მიჩნევა იმ იუბილეს ციკლის ოცდამეათე წლად, რომელიც იოშიას სახელგანთქმული პასექით დაიწყო და შემდეგ 22 ოქტომბერს დასრულდა, იოლად დასასაბუთებელია, რადგან წმინდა ისტორიის ეს კონკრეტული ხაზი მკაფიოდ არის წარმოჩენილი, წესრიგით წესრიგზე, ერთზე მეტი მოწმის მიერ. მაგალითად: პასექი წარმოადგენს გაზაფხულის დღესასწაულებს, ხოლო გამოსყიდვის დღე წარმოადგენს შემოდგომის დღესასწაულებს. ამიტომ ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავი შესაბამისობაშია იმ იუბილეს ციკლთან, რომელიც იოშიათი დაიწყო. არსებობს სხვა ხაზებიც, რომლებიც თანხვდება მეფე იოშიათი წარმოდგენილ ისტორიას 573 წ. ჩვ. წ.-მდე 22 ოქტომბრამდე. იუბილეს წლის ისტორიული აღსრულება 573 წ. ჩვ. წ.-მდე 22 ოქტომბერს ისტორიკოსთა მიერ არის დადასტურებული.

ქრონოლოგები, როგორც წესი, თანხმდებიან გამოსყიდვის დღის თარიღად ძვ. წ. 573 წლის 22 ოქტომბრის დადგენაზე, ხოლო იოშიას დიდი პასექი ძვ. წ. 622 წლითაც იმ ბიბლიურ ქრონოლოგთა მიერ მიღებულ თარიღად ითვლება. პასექი, როგორც გაზაფხულის დღესასწაულთა სიმბოლო, იწყებდა ორმოცდაცხრა-წლიან იუბილეს ციკლს, რომელიც მთავრდებოდა შემოდგომის დღესასწაულთა სიმბოლოზე — გამოსყიდვის დღეს. წელთა შვიდი შვიდეული, რომლებიც ორმოცდაცხრა წელს შეადგენდა, მიწის შაბათის სიმბოლოები იყო.

„ყოველ გვერდზე, იქნება ეს ისტორია, მოძღვრება თუ წინასწარმეტყველება, ძველი აღთქმის წერილები ღვთის მის დიდებით არის გაბრწყინებული. რამდენადაც იგი ღვთიური დაწესებულებების იყო, იუდაიზმის მთელი სისტემა სახარების შემჭიდროვებულ წინასწარმეტყველებას წარმოადგენდა. ქრისტეს შესახებ „ყველა წინასწარმეტყველი მოწმობს“. საქმეები 10:43. ადამისთვის მიცემული აღთქმიდან მოყოლებული, პატრიარქთა ხაზისა და რჯულის წყობის გავლით, ზეცის დიდებულმა ნათელმა ნათლად წარმოაჩინა მხსნელის ნაბიჯები. მხილველებმა იხილეს ბეთლემის ვარსკვლავი, მომავალი შილო, როდესაც მომავალი მოვლენები მათ წინ საიდუმლოებრივი მსვლელობით ჩაივლიდა. ყოველ მსხვერპლში ქრისტეს სიკვდილი იყო ნაჩვენები. საკმევლის ყოველ ღრუბელში მისი სიმართლე აღვიოდა. ყოველი იუბილეს საყვირით მისი სახელი ისმოდა. წმიდათა წმიდის საზარელ საიდუმლოებაში მისი დიდება მკვიდრობდა.“ ქრისტეს სურვილი, 211.

ჩვიდმეტი

ციდეკია ბაბილონში იქნა წაყვანილი, როცა იერუსალიმი დაეცა, ძვ. წ. 573 წლამდე თოთხმეტი წლით ადრე. ებრაელი ისტორიკოსები იუბილეთა ციკლს იოშიას დროიდან, ძვ. წ. 622 წლიდან, 573 წლის 22 ოქტომბრამდე, მეჩვიდმეტე იუბილურ ციკლად მიიჩნევენ. რაფიას ბრძოლიდან პანიუმის ბრძოლამდე პერიოდი ჩვიდმეტ წელს შეადგენდა. პტოლემე რაფიას ბრძოლაში გამარჯვებული იყო და სამხრეთის მეფედ ჩვიდმეტი წელი მეფობდა. მილანის ედიქტიდან ვიდრე კონსტანტინემ თავისი იმპერია 330 წელს დაყო, ჩვიდმეტი წელი გავიდა. მეჩვიდმეტე იუბილურ ციკლში იერუსალიმი ნაბუქოდონოსორმა დაანგრია.

ვინაიდან ისრაელის ძენი მრავალ დღეს დაჰყოფენ მეფის გარეშე, და მთავრის გარეშე, და მსხვერპლის გარეშე, და სვეტის გარეშე, და ეფოდის გარეშე, და თერაფიმის გარეშე; ხოლო შემდგომ ისრაელის ძენი დაბრუნდებიან, და ეძიებენ უფალს, თავიანთ ღმერთს, და დავითს, თავიანთ მეფეს; და უკანასკნელ დღეებში მოწიწებით მიეახლებიან უფალს და მის სიკეთეს. ოსია 3:4, 5.

ოსია ეხება საგანს, რომელსაც უშუალო კავშირი აქვს ციდეკიას ტყვეობასთან, თუმცა იგი ასევე წარმოადგენს ჩრდილოეთის სამეფოს ტყვეობის დასაწყისს ძვ. წ. 723 წელს. მიზეზი, რის გამოც ოსიას ეს მონაკვეთი ეზეკიელის მოწმობას უკავშირდება, ის არის, რომ ისრაელმა უარყო ღმერთი, როდესაც დაჟინებით მოითხოვა ადამიანური მეფე. ისრაელის სურვილი, რომ ადამიანური მეფის მმართველობის ქვეშ ყოფილიყო და არა ღვთაებრივი მეფისა, წარმოდგენილია როგორც „თქვენი ძლიერების სიამაყე“ „შვიდგზის“ სამსჯავროში ლევიანთა 26-ში.

და თუ ამ ყველაფრის შემდეგაც არ შემისმენთ, მაშინ თქვენს ცოდვათა გამო შვიდგზის მეტად დაგსჯით. და შევმუსრავ თქვენი ძალის სიამაყეს; და თქვენს ცას რკინად ვაქცევ, ხოლო თქვენს მიწას — სპილენძად. ლევიანნი 26:18, 19.

თქვენი ძალის „სიამაყე“ წარმოადგენს ისრაელის სურვილს, დაემსგავსოს სამყაროს და ჰყავდეს საკუთარი მეფე. ჩრდილოეთ სამეფოდან მეფის ჩამოშორება ძვ. წ. 723 წელს, ხოლო შემდეგ სამხრეთ სამეფოს მეფე ციდეკიას დატყვევება ძვ. წ. 586 წელს, წარმოადგენს ძველი ისრაელის „სიამაყის“ გატეხას, ხოლო სიამაყეს დაცემა უძღვის წინ. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში „ძალა“ არის მეფე ან სამეფო, და ისრაელის სიამაყე იმაში, რომ ადამიანური მეფე უზრუნველყო, აღნიშნავს თეოკრატიისა და ღვთაებრივი მეფის უარყოფას.

და იყო ასე: როდესაც სამუელი მოხუცდა, მან თავისი ძეები ისრაელზე მსაჯულებად დაადგინა. ხოლო მისი პირშმოს სახელი იყო იოელი, და მისი მეორის სახელი — აბია; ისინი ბერშებაში მსაჯულობდნენ. მაგრამ მისმა ძეებმა არ იარეს მის გზებზე; არამედ მიექცნენ ვერცხლისმოყვარეობას, იღებდნენ ქრთამს და ამრუდებდნენ სამართალს. მაშინ ისრაელის ყველა უხუცესი შეიკრიბა და მივიდნენ სამუელთან რამაში, და უთხრეს მას: აჰა, შენ მოხუცდი, და შენი ძეები არ დადიან შენს გზებზე; ახლა დაგვიდგინე მეფე, რათა გვმსაჯულობდეს, როგორც ყველა ხალხს. მაგრამ ეს საქმე სამუელს ეუწყინა, როცა თქვეს: მოგვეცი მეფე, რათა

გვმსაჯულობდეს. და სამუელმა ილოცა უფლის მიმართ. ხოლო უფალმა უთხრა სამუელს: ისმინე ხალხის ხმისა ყოველივეში, რასაც გეუბნებიან; რადგან შენ კი არ უარუყვიხარ, არამედ მე უარმეყვეს, რათა აღარ ვმეფობდე მათზე. ყველა იმ საქმისამებრ, რასაც სჩადიოდნენ იმ დღიდან, როცა ეგვიპტიდან ამოვიყვანე ისინი, ვიდრე დღევანდელ დღემდე, რომ დამტოვეს მე და სხვა ღმერთებს ემსახურებოდნენ, ასევე გექცევიათ შენც. ახლა კი ისმინე მათი ხმისა; ოღონდ ჯეროვნად გააფრთხილე ისინი და აუწყე მათ მეფის წესი, რომელიც მათზე იმეფებს. 1 სამუელი 8:1-9.

უნდა აღინიშნოს, რომ იმ მომენტში ისრაელმა უარყო არა მხოლოდ ღმერთი, როგორც თავისი მეფე, არამედ წინასწარმეტყველების სულიც, რომელიც სამუელით იყო წარმოდგენილი, რადგან ნათქვამია: „მათ მიმატოვეს მე და უცხო ღმერთებს ემსახურებოდნენ; ასევე გექცევიათ შენც.“

„სატანა არის... განუწყვეტლივ ცდილობს შემოიტანოს ყალბი, რათა ჭეშმარიტებას განაშოროს. სატანის უკანასკნელი მოტყუება სწორედ ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება“ (იგავნი 29:18). სატანა მოხერხებულად იმოქმედებს, სხვადასხვაგვარი გზებითა და სხვადასხვა საშუალებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნარჩომი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობის მიმართ.“

„აღიძვრება მოწმობების მიმართ ისეთი სიძულვილი, რომელიც სატანურია. სატანის მოქმედება ის იქნება, რომ შეარყიოს ეკლესიების რწმენა მათდამი, და ამის მიზეზი ეს არის: თუ ღვთის სულის გაფრთხილებებს, მხილებებსა და რჩევებს ყურს დაუდებენ, სატანას აღარ ექნება ასე მკაფიო გზა, რომ შეიტანოს თავისი ცდუნებანი და სულები თავის საცდურთა ბორკილებში შეკრას.“ Selected Messages, წიგნი 1, 48.

ძველი ისრაელის თეოკრატიისათვის უკანასკნელი მოტყუება იყო უარყოფა არა მხოლოდ ღმერთისა, არამედ წინასწარმეტყველების სულისაც. ეს უარყოფა ძვ. წ. 1097 წელს წინასწარხატავს ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტიზმის უკანასკნელ მოტყუებას 1863 წელს. ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“ არის ღვთის სიტყვა, და წინასწარმეტყველების სული „შვიდი ჟამის“ შესახებ აცხადებს, რომ იგი „არ უნდა შეიცვალოს.“

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორც მას სურდა; რომ მისი ხელი მათ ზემოდან იყო და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, ისე რომ ვერავინ შეძლო მისი დანახვა, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოცილებული.“ Early Writings, 74.

წინასწარმეტყველების სული აშკარად ამტკიცებდა „შვიდ დროს“, და მისი დამტკიცება იყო გაფრთხილება, რომ არ შეეცვალათ ციფრები დიაგრამაზე, რომელშიც „შვიდი დრო“ წარმოადგენს ცენტრალურ სვეტსა და ზედა მარჯვენა კუთხეს. ურია სმითის ყალბი დიაგრამით 1863 წელს დაიწყო საფუძვლური ჭეშმარიტებების თანდათანობითი უარყოფა, რაც წინასახედ იყო ძველი ისრაელის მიერ ღმერთის უარყოფაში, და წინასწარმეტყველების სულმა გამოავლინა 1863 წლის ამბოხება. 1863 წლის ამბოხების

თარიღი შეესაბამება ეზეკიელის წიგნში წარმოდგენილ წინასწარმეტყველურ ხაზს. ისტორიის ამ ხაზში დასასრული იყო იერუსალიმის განადგურება, რაც წინასახედ იყო საკვირაო კანონისა. 1863 წლიდან მალე მოსასვლელ საკვირაო კანონამდე პერიოდი წინასახედ იყო მეფე საულის ისტორიით ძვ. წ. 1097 წლიდან ციდეკამდე ძვ. წ. 586 წელს.

ციდეკია ბაბილონში ტყვედ იქნა წაყვანილი ძვ. წ. 573 წლის იუბილემდე თოთხმეტი წლით ადრე. მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლი დაიწყო ძვ. წ. 622 წელს, ხოლო ოცდამეათე წელს ეზეკიელი მღვდლად არის წარმოდგენილი ძვ. წ. 591 წელს; შემდეგ კი, ხუთი წლის შემდეგ, იერუსალიმი განადგურდა ძვ. წ. 586 წელს. იგი განადგურდა წლის იმავე დღეს, რა დღესაც მეორედ განადგურდა ახ. წ. 70 წელს ტიტუსის მიერ. ეზეკიელის პირველი თავის პირველი მუხლი იერუსალიმის განადგურებამდე ხუთი წლით ადრეა და ორმოცე თავის ტაძრის ხილვამდე ცხრამეტი წლით ადრე.

ჩვენი ტყვეობის ოცდამეხუთე წელს, წლის დასაწყისში, თვის მეათე დღეს, ქალაქის დაცემიდან მეთოთხმეტე წელს, სწორედ იმავე დღეს უფლის ხელი იყო ჩემზე და მიმიყვანა იქ. ეზეკიელი 40:1.

მიწის შაბათის აღთქმისადმი ურჩობის გამო, ღმერთმა განსაზღვრა, რომ „შვიდი ჟამი“ იქნებოდა წყევლა მეშვიდე წლისადმი ურჩობისათვის, რომელიც არის მიწის შაბათი. „ჟამი“ არის ერთი წელი, ხოლო „წელი“ — სამას სამოცი დღე; და შვიდჯერ სამას სამოცი არის ორი ათას ხუთას ოცი წელი. მილერიტებს შესაძლოა არ გამოეყენებინათ გამოთქმა „ორიათასხუთასოცი“, მაგრამ მათ ორივე წმინდა სქემაზე რიცხობრივად იყო მითითებული ორი ათას ხუთას ოცი წელი.

ისრაელის ჩრდილოეთ სამეფოსა და იუდას სამხრეთ სამეფოზე შვიდგზის წყევლის გამოცხადება იყო უილიამ მილერის პირველი, ანუ შეიძლება ითქვას „ფუძემდებლური“, ან თუნდაც „ალფური“ გაგება. 1863 წელს ლაოდიკიურ მდგომარეობაში მყოფმა მეშვიდე დღის ადვენტიტურმა ეკლესიამ უარყო მილერის აღმოჩენათა ფუძემდებლური გაგება; „აღმოჩენათა“, რომლებიც მილერიტული მოძრაობის მთელ საფუძველს წარმოადგენდნენ. შთაგონებამ პირდაპირ გააფრთხილა, რომ ეს შეიძლებოდა მომხდარიყო, და ასეც მოხდა, და ეს დიდი ხნის წინ მოხდა.

ბაბილონის ტყვეობის შემდეგ ხელახლა აშენებული ტაძრის საფუძველი დასრულდა პირველი ბრძანებულების ისტორიის განმავლობაში და მეორე ბრძანებულებამდე. ტაძარი სრულად აიგო მეორე ბრძანებულების ისტორიაში. მესამე ბრძანებულებაში ეროვნული სუვერენიტეტი აღუდგა პირდაპირი, ძველი ისრაელის ერს. უილიამ მილერი წარმოადგენდა პირველ ანგელოზს, რომელიც მოვიდა 1798 წელს და ძალმოსილება მიიღო 1840 წლის 11 აგვისტოს. მეორე ანგელოზი მოვიდა მას შემდეგ, რაც საფუძვლები დაიდო, როგორც ეს 1843 წლის სქემით იყო წარმოდგენილი, რომელიც 1842 წლის მაისში გამოქვეყნდა. 1844 წლის პირველ იმედგაცრუებაში, 1844 წლის ალფა-იმედგაცრუებაში, მოვიდა მეორე ანგელოზი და ასევე ქალწულთა იგავის დაყოვნების ჟამი; ხოლო როდესაც მეორე ანგელოზის უწყება ძალმოსილი შეიქნა ექსეტერის საბანაკო შეკრებაზე, ტაძარი დასრულდა. შემდეგ, 1844 წლის დიდ, ანუ

ომეგა-იმედგაცრუებაში, აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში, ოცდასამასი წლის აღსრულებით, რომლებიც მესამე ბრძანებულებით დაიწყო და მესამე ანგელოზის მოსვლით დასრულდა.

იოშია ნიშნავს „ღმერთის საფუძველს“. იქნება ეს მეფე იოშია თუ იოშია ლიჩი, ორივე საფუძველების სიმბოლოა, როგორც ეს წარმოდგენილია პირველი ბრძანებულების ისტორიაში და როგორც წარმოდგენილია გაზაფხულის დღესასწაულებით, რომლებიც გადმოცემულია ლევანთა წიგნის ოცდამესამე თავის პირველ ოცდაორ მუხლში. საფუძველები, გაზაფხულის დღესასწაულები და პირველი ბრძანებულება — ყოველივე ეს 1840 წლისა და პირველი ანგელოზის გაძლიერების სიმბოლოებია. ძვ. წ. 573 წლის 22 ოქტომბერი, როგორც ეს მოცემულია ეზეკიელის წიგნის ორმოცე თავის პირველ მუხლში, 1844 წლის 22 ოქტომბრისა და მკვდართა სამსჯავროს გახსნის სიმბოლოა, და ასევე 2001 წლის 11 სექტემბრისა ცოცხალთა სამსჯავროს გახსნისას. ვისაც ეს სტატიები მიჰყოლია, უნდა იცოდეს ის გამოყენებები, რომელთაც მე ვიყენებ.

ეზეკიელი არის სიმბოლო წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, რომელიც მის წერილებშია წარმოჩენილი. ეზეკიელი იქ არის, როდესაც ოცდახუთი კაცი მერვე თავის ბოლოს მზეს ეთაყვანება. იგი ასევე იქ იყო მომდევნო თავებში, როდესაც იერუსალიმზე მოევლინება „დაბეჭდვა, რომელსაც მოსდევს მოკვლა“, რასაც ელენ უაიტი მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიად განსაზღვრავს. პირველ თერთმეტ თავში ეზეკიელი შეყვანილია ზეციურ საწმიდარში, რათა მიიღოს თავისი მითითებები, როგორც 1844 წელს მიღებულ იქნენ მოწოდებულნი ამის გასაკეთებლად, და როგორც ეს მოძრაობა ახლა იწოდება ამის გასაკეთებლად.

ამრიგად, ეზეკიელი თქვენთვის ნიშანია: ყოვლისამებრ, რაც მან გააკეთა, თქვენც ასე მოიქცევით; და როდესაც ეს აღსრულდება, გაიგებთ, რომ მე ვარ უფალი ღმერთი. ეზეკიელი 24:24.

როცა ეს მოვა

როდესაც უკანასკნელ დღეებში მივალწევთ იმ წერტილს, როცა ის, რაც ეზეკიელმა წარმოაჩინა, ღვთის ხალხში მეორდება, მაშინ ჩვენ მივალწიეთ ეზეკიელის ნიშანს. როდესაც იცით, რომ ეზეკიელი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხ ათასს, და ეს იცით რწმენისა და გაგების იმ ხარისხით, რომელიც ფლობს განწმედილ მოლოდინს, რომ ყოველივე, რაც ეზეკიელმა თავის წერილებში წარმოაჩინა, წინასახავს უკანასკნელ დღეებში მოვლენათა წმიდა თანმიმდევრობას, რომელიც ას ორმოცდაოთხ ათასს ეხება — როდესაც ეს იცით, მაშინ „შეიტყობთ“, რომ „უფალი“ არის „ღმერთი“.

ამ აზრების განხილვას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.